

ærede Minister foreslaar nu § 1 affattet saaledes, at Krav kun kan rejses af Lejeren. Det vil i Virkeligheden næsten aldrig ske, at en Ejer vil rejse Krav om dette Brugsforholds Ophør og Vurderingsforretningens Foretagelse, men vi mente dog den Gang i Folketingsudvalget særlig overfor den Indvending, som fremkom, at vi ikke stillede de to Parter lige, at det vilde være rigtigt at stille dem lige, saa at begge skulde kunne kræve, at Vurderingskommissionen skulde foretage en Vurdering af Stedet med de derpaa værende Bygninger. I det oprindelige Lovforslag, som jeg var Medforslagsstiller af her i Tinget i Efteraaret 1913, havde vi, ligesom den højtærede Minister, kun tænkt os, at Brugsforholdets Ophør kunde fremkomme efter Begær af Lejeren. Den højtærede Minister er for saa vidt vendt tilbage til det Forslag, jeg oprindeligt var med til at stille, saa jeg kan selvfølgelig ikke have noget at indvende derimod. Jeg gør blot opmærksom paa, at paa dette Punkt er der en Afvigelse fra det Forslag, som findes i Udvalgets Beretning fra 1914.

Hovedforandringen fra Lovforslaget fra 1914 er utvivlsomt den Forandring, der foreligger i § 4, som omhandler, hvad der skal ske, naar Vurderingsforretningen er sluttet. Der foreslaas en noget anden Fremgangsmaade end den, Folketingsudvalget i 1914 foreslog. Efter vort Forslag kunde enten Ejeren eller Brugeren, hvis Overenskomst ikke var opnaaet, kræve et nyt Lejeforhold kontraktmæssigt indgaaet paa et lignende Antal Aar som det gamle og mod en Ydelse af 4 pCt. af de Værdier, som efter Vurderingsforretningen tilhørte Jordejeren, og dette Krav skulde i alle Tilfælde respekteres, hvad enten det rejstes af Ejeren eller af Brugeren. Kun hvis ingen af dem stillede et saadant Krav, bortfaldt det gamle Brugsforhold, og der kunde da være Tale om, enten at Stedet overdroges til Lejeren som Ejendom, idet han saa skulde betale det, som Vurderingskommissionen havde fundet den var værd i Handel og Vandel, eller at Ejeren overtog den bortlejede Jord, men kun mod fuld Erstatning til Brugeren for de paa Jorden opførte Bygninger. Det er nu ændret dertil af Ministeren, at kun Lejeren kan stille Krav om Brugsforholdets Fort-

sættelse, og dette Krav behøver ikke altid at respekteres, idet det kan mødes af et Modkrav fra Ejeren om, at saa skal Stedet overgaa til Selveje. Den af Ministeren foreslaaede Metode er efter min Mening den mest enkle, og jeg tror, at i det store og hele vil den i Praksis virke paa lignende Maade som Udvalgsflertallets Metode. I alt Fald opnaar man ved den af den højtærede Minister foreslaaede Affattelse af § 4, at der skabes en Garanti mod, at disse Fæstere eller Lejere behandles paa en vilkaarlig Maade og ved Kontraktforholdets Udløb tvinges bort fra den Jord, i hvilken de i mange Tilfælde har lagt et Livs Arbejde, og som de maaske har modtaget som et Stykke Lyng-, Hede- eller Klippejord, hvorpaa der den Gang intet kunde gro, men som de ved deres Arbejde gennem Aarene har bragt i god Kultur. Dette opnaas lige saavel ved den højtærede Ministers Lovforslag og maaske oven i Købet paa en mere enkel Maade, som det opnaaedes ved det af Udvalgsflertallet i 1914 stillede Forslag, og det er det væsentlige.

Det var det, som vi, den Gang vi forelagde vort private Lovforslag i 1913, vilde opnaa, og da det her opnaas, oven i Købet efter min Mening paa en god Maade, kan jeg paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg kunde være med til at stemme for det, ganske som det foreligger. Nu vil det imidlertid blive prøvet i et Udvalg, og jeg vil da henstille, at Udvalget vil arbejde saa hurtigt som muligt, da det, som allerede før sagt, vil være af Betydning, om vi kunde faa Lovforslaget ophøjet til Lov inden 1. April i Aar.

Wenzel Neergaard: Jeg kan indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Det er en Selvfølge, at naar jeg som Medlem af det i sin Tid nedsatte Udvalg har været med til at opfordre Ministeren til at fremsætte dette Lovforslag, er det, fordi ogsaa jeg nærer den Anskuelse, at den Form for Fæste, som vi kender under Benævnelsen superficiært Fæste, ikke er tiltalende eller tidssvarende. Naar Udvalget opfordrede Ministeren til at fremsætte et Lovforslag som det foreliggende